

TEMAT VIII. CHARYZMATY I DARY DUCHA ŚWIĘTEGO

(20.05.2023)

1. SKĄD DOWIADUJEMY SIĘ O DUCHU ŚWIĘTYMI JEGO DARACH?

Prorocy w Starym Testamencie przepowiadali Izraelitom nadejście Mesjasza i Odkupiciela, który będzie napełniony Duchem Bożym (Iz 11, 2), oraz wylanie Ducha Bożego na wszystkich ludzi: „I wyleję potem Ducha mego na wszelkie ciało, a synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia. Nawet na niewolników i niewolnice wyleję Ducha mego w owych dniach”. (Jl 3,1-2; por. Ez 36, 25-27). Przed swoim powrotem do domu Ojca w niebie Jezus obiecał uczniom, że zesła im Pomocnika: „Duch Prawdy” będzie „przebywał z nimi na zawsze”, nauczy ich „wszystkiego” (J 14,16 – 17, 26) i wspomże ich w prześladowaniach (J 15, 18-26; Mt 10, 16-22). W pierwszy dzień Wielkanocy, kiedy Jezus stanął pośród uczniów w Wieczerniku pomimo drzwi zamkniętych, powiedział do nich: „Weźmijcie Ducha Świętego!” (J 20, 22). Dzięki wylaniu Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy (Dz 2, 1-15) Apostołowie otrzymali odwagę i siłę do wyznawania Jezusa. Zaczęli świadczyć o Chrystusie Zmartwychwstałym z radością i entuzjazmem.

Uczynki ciała – owoce Ducha: Ga 5,13-26

Wy zatem, bracia, powołani zostaliście do wolności. Tylko nie bierzcie tej wolności jako zachęty do hołdowania ciału, wręcz przeciwnie, miłością ożywni służcie sobie wzajemnie! Bo całe Prawo wypełnia się w tym jednym nakazie: Będiesz miłował bliźniego swego jak siebie samego. A jeśli u was jeden drugiego kąsa i pożera, baczenie, byście się wzajemnie nie zjedli. Oto, czego uczyć: postępujcie według ducha, a nie spełnicie pożądania ciała. Ciało bowiem do czego innego dąży niż duch, a duch do czego innego niż ciało, i stąd nie ma między nimi zgody, tak że nie czynicie tego, co chcecie. Jeśli jednak pozwolicie się prowadzić duchowi, nie znajdziecie się w niewoli Prawa. Jest zaś rzeczą wiadomą, jakie uczynki rodzą się z ciała: nierząd, nieczystość, wyuzdanie, uprawianie bałwochwalstwa, czary, nienawiść, spór, zawiść, wzburzenie, niewłaściwa pogoń za zaszczytami, niezgoda, rozłama, zazdrość, pijaństwo, hulanki i tym podobne. Co do nich zapowiadam wam, jak to już zapowiedziałem: ci, którzy się takich rzeczy dopuszczają, królestwa Bożego nie odziedziczą. Owocem zaś ducha jest: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie. Przeciw takim [cnotom] nie ma Prawa. A ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, ukrzyżowali ciało swoje z jego namiętnościami i pożądania. Mając życie od Ducha, do Ducha się też stosujemy. Nie szukajmy próżnej chwały, jedni drugich drażniąc i wzajemnie sobie zazdroszcząc.

„Siedem darów” Ducha Świętego:

1. mądrość, 2. rozum, 3. rada, 4. męstwo, 5. umiejętność, 6. pobożność, 7. bojaźń Boża (por. Iz 11).

Te dary są jak nasiona: aby wykiełkować i przynieść owoce, potrzebują dobrze przygotowanej gleby (formacja sumienia), deszczu (modlitwa) i słońca (dobre uczynki).

„Dwanaście owoców” Ducha Świętego:

Doświadczenie pokazuje, że bliska relacja z Duchem Świętym, budowana i umacniana przez życie zgodne z Pismem Świętym, rodzi następujące cnoty:

1. miłość, 2. radość, 3. pokój, 4. cierpliwość, 5. uprzejmość, 6. dobroć, 7. wspaniałomyślność, 8. łaskawość, 9. wierność, 10. skromność, 11. wstrzeźliwość, 12. czystość.

2. CO ROZUMIEMY POD POJĘCIEM „CHARYZMATY”?

Charyzmaty są darami łaski (charis = łaska), których Duch Święty udziela dla budowania Kościoła, dla dobra ludzi i dla potrzeb świata (por. KKK 799). Święty Paweł wymienia najbardziej znane charyzmaty: urząd apostołowski i pasterski, dar mądrości słowa i poznania, dar wiary, uzdrawianie chorych, czynienie cudów, prorokowanie, rozeznawanie duchów, mówienie językami i ich tłumaczenie (por. 1Kor 12; Ef 4,11; Rz 12). Dary te mają budować i wzmacniać wspólnotę kościelną. W żadnym wypadku nie powinny one dzielić Kościoła poprzez zawistne lub zazdrosne porównywanie: „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra” (1Kor 12, 4-7). >> 1Kor 12,1 - 14,24.

Charyzmaty obejmują również zdolność do życia w małżeństwie, w dziewictwie konsekrowanym lub w kapłaństwie (1Tm 4, 14; 2Tm 1, 6): „Każdy otrzymuje własny dar od Boga, jeden taki, a drugi taki” (1Kor 7, 7).

Charyzmaty mogą i powinny być „**przyjmowane z wdzięcznością** przez tego, kto je otrzymał, ale także przez wszystkich członków Kościoła” (KKK 800). Muszą być one jednak zawsze **sprawdzone i potwierdzone** przez pasterzy Kościoła: „Ducha nie gaście, prorocтва nie lekceważcie! Wszystko badajcie, a co szlachetne – zachowujcie!” (1Tes 5, 19-21). Pierwszą „instancją” w celu sprawdzenia autentyczności charyzmatu oraz jego oczyszczenia i wzmocnienia jest zazwyczaj spowiednik (najlepiej stały), który może też doradzać dalej.

3. CHARYZMATY WSPÓLNOT DUCHOWYCH

Duch Święty obdarza szczególnymi charyzmatami nie tylko poszczególnych członków Kościoła, ale także całe wspólnoty kościelne, np. rodziny zakonne, bractwa i ruchy. Ich założyciele są obdarzeni szczególną wrażliwością i dzięki światłu Ducha Świętego odczytują ich szczególną aktualną misję czerpiąc z bogactwa Słowa Bożego oraz z życia i działania Jezusa. Zwykle ta **główna myśl** jest odpowiedzią Boga na pewne **potrzeby czasu** – jest Bożym lekarstwem, aby uleczyć pewne rany, wzmocnić Kościół i umożliwić mu dalszy wzrost.

Cele (intencje) i duchowa droga (duchowość) każdej wspólnoty uczestniczy w duchowości całego Kościoła. Niczym różnobarwne szkiełka w kolorowym witrażu, które przepuszczają to samo światło, podobnie duchowości różnych wspólnot kościelnych odnoszą się zawsze do tego samego Jezusa Chrystusa, który jest „Światłością świata”. Każda poszczególna duchowość prowadzi do pełnej prawdy i świętości, podobnie jak różne ścieżki, które prowadzą na jeden szczyt góry, lub różne studnie w dużym ogrodzie, które czerpią z tej samej wody gruntowej. Szczytem góry i wodą gruntową (źródłem) w życiu chrześcijanina jest Chrystus, Syn Boży i Zbawiciel. Żyjąc intensywnie jednym aspektem Ewangelii, każda wspólnota służy wszystkim pozostałym i uzupełnia je. W ten sposób wszystkie razem odzwierciedlają w przybliżeniu całość Dobrej Nowiny. W ich jedności uwidacznia się piękno i względna pełnia Dobrej Nowiny, która w ten sposób nabiera nowego kształtu („wciela się”). Kościół jako „Oblubienica Chrystusa” ma stawać się coraz piękniejszy! (por. Sobór Watykański II, Dekret *Perfectae caritatis*, 1).

4. CHARYZMAT DUCHOWEJ RODZINY PRZENAJŚWIĘTSZEJ KRWI

Charyzmat Duchowej Rodziny Przenajświętszej Krwi, czyli szczególny dar tej wspólnoty, ma dwa szczególne wymiary (które tworzą niejako jej „dwa skrzydła”):

1. W centrum życia duchowego i posłannictwa misyjnego jej członków znajduje się **Misterium Paschalne (Tajemnica Paschalna)**, czyli śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa (por. rany Jezusa na krzyżu i na paschale). Udział w ofierze Chrystusa prowadzi do prawdziwej radości („radosna ofiarność”). Krew odkupienia, tzn. **miłość Boga przelana na krzyżu**, także dzisiaj jest obecna w mistyczny sposób w ranach ludzkości i oczekuje na odwzajemnienie przez miłość, która stara się o uleczenie tych ran ciała, duszy i ducha (www.duchowarodzina.pl>> Duchowość Krwi Chrystusa).

2. Drugi wymiar to wzajemne uzupełnianie się **ojcostwa i macierzyństwa (duchowego)** na wzór Świętej Rodziny z Nazaretu i nowej, duchowej rodziny Jezusa, którą założył w drodze do Jerozolimy, przypieczętował swoją Boską Krwią na krzyżu i posłał na cały świat przez Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy. Szczególnym darem i zadaniem Duchowej Rodziny Przenajświętszej Krwi jest większe uświadomienie znaczenia tych dwóch aspektów wiary katolickiej i uczynienie ich bardziej owocnymi dla całego Kościoła. W ten sposób Duchowa Rodzina stara się odpowiedzieć na potrzeby Kościoła i społeczeństwa, które w dzisiejszych czasach cierpi w szczególnie sposób z powodu odrzucenia prawa naturalnego oraz przez negację biblijnego obrazu człowieka.

NA POGŁĘBIENIE

Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego, p. 159-160

W. Wermter, *Duchowa Rodzina w służbie wewnętrznego uzdrowienia*, Regensburg 2012, s. 47-49, 66-67 (o charyzmacie Duchowej Rodziny)

W. Wermter, *Dzięki Krwi Baranka*, Częstochowa 1994, s. 389-396 (o duchowości Krwi Chrystusa)

W. Wermter, *Przez wodę, Krew i Ducha. O posłudze charyzmatycznej w Dziele Krwi Chrystusa*, Częstochowa 2001, s. 55-88.